

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1971 r. (poz. 34).

TABELA STAWEK FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO ZA POPRAWĘ DYREKTYWNEGO WSKAŹNIKA FINANSOWEGO

1. Wskaźnik kwoty zysku

Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie rzeczywistą kwotę zysku wyższą od dyrektywnej, wówczas fundusz zakładowy, przypadający za osiągnięcie dyrektywnej kwoty zysku ulega odpowiedniemu zwiększeniu. Zwiększenie to następuje w formie udziału w kwocie zysku, wygoszparowanego ponad kwotę zysku dyrektywnego, przy zastosowaniu stawki udziału zróżnicowanej w zależności od stopnia uzyskanej poprawy.

2. Stawki udziału, o których mowa w ust. 1, ustalają dla zjednoczeń na wniosek ministrów uzgodniony z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych — Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Finansów, a dla przedsiębiorstw — dyrektorzy zjednoczeń w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

3. Wskaźnik rentowności:

Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie rzeczywistą rentowność wyższą od rentowności dyrektywnej, wówczas fundusz zakładowy przypadający za osiągnięcie rentowności dyrektywnej ulega odpowiedniemu zwiększeniu, które oblicza się według następujących stawek:

Za poprawę dyrektywnego wskaźnika rentowności	Stawka funduszu zakładowego wyrażona w procentach planowanego osobowego funduszu płac za 1 punkt poprawy dyrektywnego wskaźnika rentowności
do 2 punktów	0,8
w granicach od 2,01 do 4 punktów	0,4
powyżej 4 punktów	0,2

Odpisy na fundusz zakładowy należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału w tabeli; przez punkt rozumie się poprawę o jedność dyrektywnego wskaźnika rentowności. Wskaźniki rentowności oblicza się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku przy zastosowaniu ogólnie przyjętych zasad zaokrąglania.

4. Wskaźnik wynikowego poziomu kosztów.

Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie rzeczywisty wynikowy poziom kosztów lepszy od dyrektywnego, wówczas fundusz zakładowy przypadający za osiągnięcie dyrektywnego wynikowego poziomu kosztów ulega odpowiednie-

mu zwiększeniu, które oblicza się według następujących stawek:

Za poprawę dyrektywnego wynikowego poziomu kosztów	Stawka funduszu zakładowego wyrażona w procentach planowanego osobowego funduszu płac za jeden punkt poprawy dyrektywnego wynikowego poziomu kosztów
do 2 punktów	0,8
w granicach od 2,01 do 4 punktów	0,4
powyżej 4 punktów	0,2

Odpisy na fundusz zakładowy należy liczyć w sposób składany, to jest oddzielnie dla każdego przedziału w tabeli; przez poprawę o jeden punkt rozumie się poprawę o jedność dyrektywnego wynikowego poziomu kosztów. Rzeczywisty wynikowy poziom kosztów oblicza się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku przy zastosowaniu ogólnych zasad zaokrąglania.

5. Wskaźnik stopy zysku.

Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie rzeczywistą stopę zysku wyższą od dyrektywnej stopy zysku, wówczas fundusz zakładowy, przypadający za osiągnięcie dyrektywnej stopy zysku, ulega odpowiedniemu zwiększeniu, które oblicza się według następujących stawek:

Za poprawę dyrektywnej stopy zysku	Stawka funduszu zakładowego wyrażona w procentach planowanego osobowego funduszu płac za jeden punkt poprawy dyrektywnej stopy zysku
do 2 punktów	0,8
w granicach od 2,01 do 4 punktów	0,6
powyżej 4 punktów	0,2

Odpisy na fundusz zakładowy należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału tabeli; przez punkt rozumie się poprawę wskaźnika o jedność. Wskaźniki oblicza się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, przy zastosowaniu ogólnie przyjętych zasad zaokrąglania.

35

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 23 stycznia 1971 r.

w sprawie zmiany stawek w taryfie celnej przywózowej na metale szlachetne i wyroby z nich, kamienie szlachetne i półszlachetne oraz perły prawdziwe.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 33, poz. 166) i § 8 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie

ustanowienia ceł na towary przywożone z zagranicy (Dz. U. z 1962 r. Nr 21, poz. 95, z 1963 r. Nr 24, poz. 139 i z 1968 r. Nr 25, poz. 167) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dokonuje się zmiany niektórych stawek taryfy celnej przywozowej (Dz. U. z 1960 r. Nr 43, poz. 262, z 1961 r. Nr 40, poz. 206, z 1963 r. Nr 26, poz. 156, z 1964 r. Nr 31, poz. 196, z 1965 r. Nr 5, poz. 20 i Nr 34, poz. 222, z 1968 r. Nr 25, poz. 169, z 1969 r. Nr 23, poz. 168, z 1970 r. Nr 5, poz. 37), utrzymanej w mocy przez § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie ustanowienia ceł na towary przywożone z zagranicy (Dz. U. z 1962 r.

Nr 21, poz. 95, z 1963 r. Nr 24, poz. 139 i z 1968 r. Nr 25, poz. 167).

§ 2. Ulegające zmianie pozycje taryfy celnej wymienionej w § 1 podaje się w nowym brzmieniu w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego: *J. Burakiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 23 stycznia 1971 r. (poz. 35).

Pozycja taryfy celnej i nazwa towaru	I		II
	Dozwolona ilość w przesyłce	Cło od 1 kg złotych	Cło od 1 kg złotych
1	2	3	4
426. Złoto, platyna, metale platynowe — we wszelkiej postaci, oraz monety, oprócz wyrobów objętych poz. 427			5.000
427. Wyroby ze złota, platyny i metali platynowych			10.000
428. Kamienie szlachetne i półszlachetne — naturalne, syntetyczne, oprócz osobno wymienionych, oraz perły prawdziwe:			
1) w stanie surowym, oprócz pereł prawdziwych			5.000
2) obrobione oraz perły prawdziwe			20.000
429. Srebro i wyroby ze srebra, chociażby połączane, lub z dodatkiem złota:			
1) srebro we wszelkiej postaci, oprócz wyrobów			100
2) wyroby ze srebra z kamieniami szlachetnymi, półszlachetnymi, naturalnymi i syntetycznymi oraz perłami prawdziwymi			10.000
3) inne wyroby			150

36

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 21 stycznia 1971 r.

w sprawie ustalenia szerokości pasa nadbrzeżnego.

Na podstawie art. 6 ust. 1 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pas nadbrzeżny stanowi strefę zagrożenia terenów i obiektów przez żywioł morza i służy do wykonywania na nim odpowiednich robót zabezpieczających.

2. Pas nadbrzeżny biegnie wzdłuż wybrzeża morskiego oraz wzdłuż brzegów Zalewu Szczecińskiego i Zalewu Wiślanego.

3. Pas nadbrzeżny obejmuje także odcinki brzegu morskiego położone w granicach administracyjnych miast nadmorskich i osiedli — wraz z terenem niezbędnym do wykonywania robót zabezpieczających brzeg.

§ 2. 1. Pas nadbrzeżny obejmuje:

- 1) na brzegach wydmych:
 - a) przedwydmę (plażę),
 - b) ochronny wał wydmy,
 - c) pas terenu przyległy do wału wydmy o szerokości do 200 m,
- 2) na brzegach klifowych:
 - a) podnóże stoku,
 - b) stok klifowy,
 - c) pas terenu o szerokości do 100 m, licząc od górnej krawędzi stoku.

2. W szczególnych wypadkach, gdy to jest uzasadnione warunkami lokalnymi, szerokość pasa terenu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c) i pkt 2 lit. c), może być większa od określonej w tych przepisach.

§ 3. 1. Granice pasa nadbrzeżnego w terenie wytycza urząd morski w porozumieniu z organami prezydiów wojewódzkich rad narodowych właściwymi do spraw:

a) rolnictwa i leśnictwa — w odniesieniu do terenów gromad,

b) gospodarki komunalnej i mieszkaniowej — w odniesieniu do terenów miast i osiedli

oraz w porozumieniu z właściwymi okręgowymi zarządami lasów państwowych — w odniesieniu do gruntów państwowego gospodarstwa leśnego.

2. Szczegółowy przebieg granicy pasa nadbrzeżnego wytyczają w terenie graniczniki i linie je łączące.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z dnia 31 sierpnia 1957 r. w sprawie ustalenia pasa nadbrzeżnego (Dz. U. Nr 58, poz. 303).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Szopa*